

THE MAP WAS WRONG

PARÇEYA DUYEM

DERWAZE 1

Nexşe Şaş Bû

Quretiyeke ecêb heye ku bi mirovan re hevrêtiyê dike.

Em bawer dikin ku em dikarin jiyanê pêşbîn bikin.

Em salan bi avakirina plansaziyan derbas dikin.

Armancên pêncsalî.

Stratejiyên dehsalî.

Bûdçe.

Pêşbînî.

Salname.

Nexşe.

Paşê rastî tê.

Û rastiye tu carî bernameyên me nexwendine.

Demeke dirêj min bawer kiribû ku ezmûn dihêle mirov tiştan pêşbîn bike.

Her ku tu bêtir hîn dibî.

Her ku tu bêtir dizanî.

Her ku tu bêtir rêwîtiyê dikî.

Ewqas bêtir divê tu bikaribî fêr bûn ka dê çi biqewime.

Mentiqî xuya dikir.

Maqûl xuya dikir.

Heta zanistî jî xuya dîkir.

Paşê jiyanê bi îspatkirina berevajiyê kêf kir.

Zivîrînên herî girîng her tim bêyî randevûyê hatin.

Bêyî rezervasyonê.

Bêyî agahdariya pêşwext.

Bêyî hişyariyê.

Ew tenê hatin.

Carinan wek fîrsendê.

Carinan wek windabûnê.

Carinan wek hevdîtinekê.

Carinan wek nexweşiyê.

Cudahî tenê paşê tê fêmkirin.

Dema ku tu di nav wan de yî, hemû wekî heman tiştî xuya dîkin.

Qutbûnek.

Guhertineke ji nişka ve.

Ji rê derketinek.

Dema ku min li rêya ku heta wê kêliyê hatibû birîn dinêrî,
min dest pê kir ku şêweyekî ecêb ferq bikim.

Her cara ku ez qanîh bûm ku min her tişt fêm kiriye, tiştek
qewimî ku pirs guherand.

Û dema ku pirs diguhere, bersiv jî nirxa xwe winda dîke.

Ez serdemeke taybet a jiyana xwe tînim bîra xwe.

Ezmûna min hebû.

Berpirsiyarî.

Encam.

Zanîn.

Her tişt wisa xuya dikir ku rêyeke têra xwe zelal nîşan dide.

Ez qanîh bûm ku pêşeroj wê li pey rêyeke diyar biçe.

Ne ji ber ku ez pozbilind bûm.

Ji ber ku xuya dikir dane wisa dibêjin.

Paşê jiyanê tiştê ku ew herî baş dike kir.

Maseya lîstikê guherand.

Ne rêzikan.

Maseyê.

Ev ew beş e ku hema hema kes nabêje.

Dema ku mase diguhere, ezmûna civandî ji holê ranabe.

Lê ew êdî têrê nake.

Divê tu dîsa hîn bibî.

Dîsa temaşe bikî.

Dîsa guhdarî bikî.

Ev mirov biçûk dixê.

Û di heman demê de awarte.

Ji ber ku ew tîne bîra me ku em pir dirêjtir ji tiştê ku em bawer dikin xwendekar in.

Bi derbasbûna salan re min dest pê kir ku qedrê nediyariyê bizanim.

Ne ji ber ku rehet bû.

Ew tu carî ne rehet e.

Lê ji ber ku rastgo bû.

Nediyarî mirovan neçar dike ku xwe çawa ne wisa nîşan bidin.

Dema ku her tişt li gorî planê diçe, her kes dikare jêhatî xuya bike.

Dema ku plan winda dibe, karakter derdikeve holê.

Mirovên ku ez herî zêde heyranê wan im ne ew in ku pêşeroj rast pêşbîn kirine.

Ew ew in ku zanibûn çawa di pêşerojên ku wan pêşbîn nekiribûn re derbas bibin.

Ev jêhatîbûneke cuda ye.

Pir kêmtir peyda dibe.

Pir bêtir mirovî.

Em di dinyayekê de dijîn ku wan xelat dike yên ku bi xwe ewle xuya dikin.

Yên ku bi teqezî diaxivin.

Yên ku soza encaman didin.

Yên ku pêşbîniyan pêşkêş dikin.

Min, bi demê re, dest pê kir ku bêtir bi wan mirovan bawer bikim ku dizanin çawa bi nediyariyê re bijîn.

Ji ber ku nediyarî ne çewtiyeke pergalê ye.

Ew pergal e bi xwe.

Gerdûnê tu carî bi kesî re peymanek îmze nekiriye ku her tişt dê were pêşbînîkirin.

Lê em hê jî matmayî dimînin.

Em hê jî gilî dikin.

Em hê jî tiştên nepayî wekî îstîsnayê dihesibînin.

Belkî divê em berevajiyê wê bikin.

Wan wekî qaîdeyê bihesibînin.

Dema ku tu di dawiyê de vê ramanê qebûl dikî, tiştê diguhere.

Tu dev ji şopandina kontrola mutleq berdidî.

Tu dev ji xwestina garantiyan berdidî.

Tu dev ji jiyîna wisa berdidî mîna ku pêşeroj milkê taybet be.

Û tu dest bi jiyîna wek keşifgerekî dikî.

Bi baldarî.

Bi rêzê.

Bi meraqê.

Ez gotinekê tînim bîra xwe ku jiyanê, bêyî ku peyvan bi kar bîne, ez hînî wê kirim:

Tiştên herî baş û tiştên herî xirab tu carî nameyeke danasînê naşînin.

Ew tên.

Ew dikevin hundir.

Ew dîmenê diguherînin.

Paşê diçin û encaman li pey xwe dihêlin.

Li ser me ye ku em biryar bidin ka em bi wan re çî bikin.

Dema ku li paş dinêrim, ez fêm dikim ku gelek ji ezmûnên ku ez wan bingehîn dihesibînim tu carî nikaribûn ji nîrxandineke rasyonel a pêşîn derbas bibûna.

Ew pir bi rîsk bûn.

Pir dûrî îhtîmalê.

Pir tevlihev.

Pir cuda ji tiştê ku min xeyal kiribû.

Lê tam ew in ku kesê ku ez bûme ava kirin.

Ji ber vê yekê îro ez êdî pêşbînîkirina tiştan wekî fezîletekê nahesibînim.

Ez wê wekî rehetiyekê dihesibînim.

Fezîleta rastîn tişteki din e.

Vekirî mayîn.

Baldar mayîn.

Bi şiyana fêrbûnê mayîn.

Heta dema ku jiyan maseyê diguherîne jî.

Heta dema ku qeder pirsê diguherîne jî.

Heta dema ku pêşeroj bêyî ku li derî bixe dikeve odeyê jî.

Ji ber ku rastiyeke heye ku ez fêrî wê bûm dema ku di nav
parzemînan, krîzan, têkiliyan, serkeftin û têkçûnan re derbas
dibûm.

Tiştên herî girîng ên jiyana min her tim li derveyê her
pêşbîniyekê qewimîne.

Û tam li wir bû ku beşa herî baş a çîrokê dest pê kir.